

03.02.2025

Naiset IT-alalla

IT-ala tarjoaisi mahdollisuuksia myös naisille, mutta vielä nykypäivänäkin sukupuolittuneet stereotypit vievät alalta pois mahdollisia naishakijoita. Tässä jaksossa opiskelijälähettiläät Iina ja Venla keskusteleval Jyväskylän yliopiston IT-tiedekunnan alumnien Johannan ja Kristiinan kanssa siitä, millainen naisten asema on IT-alalla sekä siitä, miten asenteita teemaan liittyen voisi muuttaa.

Iina: Moikka ja tervetuloa aamukahvien äärelle. Tässä jaksossa keskustellaan siitä, millaista on opiskella ja työskennellä naisena IT-alalla, sekä IT-alan tulevaisuudesta naisten näkökulmasta. Äänessä ovat opiskelijälähettiläntä minä Iina ja Venla.

Venla: Moi.

Iina: Ja vieraina, Jyväskylän yliopiston IT-tiedekunnan alumnit Johanna Kaihlavirta.

Johanna: Moikka.

Iina: Ja Kristiina Kronholm

Kristiina: Hei vain.

Iina: Nordcloudilta.

Intro: Aamukahvit IT-tiedekunnassa. Asian ytimessä Agoralla.

Iina: Tervetuloa Johanna ja Kristiina. Mukava saada teidät vieraiksi Aamukahvit-podcastiin.

Johanna: Kiitos, kiva olla täällä.

Kristiina: Super kiva olla täällä.

Iina: Aloitetaanko ihan sillä, että esittelette itsenne?

Johanna: Joo. Minä voin vaikka aloittaa. Eli olen Johanna Kailavirta. Johdan sovellusylläpitotiimiä ja toimitusta Nordcloudilla. Olen myös äiti ja aktiivinen yhteisöni jäsen Tikkakoskella.

Kristiina: Joo. Minä olen Kristiina. Olen PMO-koordinaattori tai projektikoordinaattori. Project Management Office lyhenne, tarkoittaa sitä. Olen myös äiti ja järjestöaktiivi. Voisi ehkä näin kuvailla. Harrastukset ovat aika paljon siellä kaikenlaisissa yhdistyksissä.

Venla: Entä sitten teidän urapolkunne? Miten te päädyitte opiskelemaan IT-alaa ja työskentelemään tälle alalle? Millainen urapolkunne on ollut valmistumisen jälkeen?

03.02.2025

Kristiina: Minä voin aloittaa, kun mulla on varmaan vähän lyhyempi tämä ura. Tai siis, olen sen verran nuorempi, sitä tarkoittaa.

Muistan, että lukiossa minulla oli aika vahva visio, että minä haluan niin sanotun hyvän perinteisen tutkinnon, eli lääkis tai oikis tai joku tällainen. En koskaan ehkä siellä ajatellut, että haluanko minä olla kauppatieteilijä tai jotain IT:tä, että se olisi minun haaveeni. Mutta sitten siinä vuosien saatossa minulla kävi ihan se, että minä en perinteisesti päässytäkään sitten vaikka oikikseen tai tällaiseen. Jostain syystä minä en vaan, siihen aikaan oli pääsykokeet, niin ei vaan onnistunut.

Minä muistan, että kerran sitten öiseen aikaan googletin, että mitä enää on. Eli se oli tämmöinen perinteinen, että oli kesän tulokset tulleet, että ei onnistunut, niin minä syksyllä googletin, että mitä paikkoja on enää auki. Minä haluan nyt opiskelemaan, että minulle nyt riittää, jotain haluan nyt tehdä.

Sitten Googlesta tuli tämmöinen ”Jyväskylän yliopisto, Haluatko olla vähän tavanomaista erikoisempi ekonomi” ja sitten minä mietin, että mikä juttu tämä on, että todellakin haluan. Kuulostaa loistavalta. Sitten oli, että IT-tiedekunta. Olin vähän niin, että mikähän tämä on, että voinko minä hakea. En mä tiedä, kyllä minä tietokonetta olen aina käyttänyt ja ollut pelannut shakkia ja ollut tämmöinen vähän ehkä tietyllä tavalla nörtti, mutta en minä niin tekninen ole. Että onko tämä minulle.

No, sitten minä kuitenkin olin, että kyllä minä nyt yritän ja menin sitten pääsykokeeseen ja pääsin ihan siis kokeilla muistaakseni sisään. Totesin että, tämä onkin aika siistiä. Vähän tämmöinen, kun ei minulla koskaan ollut semmoista hirveän voimakasta ajatusta, että IT olisi se minun juttuni, että se on ollut vähän sattumien summa, että minä päädyin tänne. Ja ihan todella hyvä valinta.

Eli tietojärjestelmätiede on minun pääaineeni ollut, eli se tarkoittaa sitä, että IT-tiedekunta oli minun tiedekuntani, mutta siinä on ollut kaupallinen painotus. Eli olen teknisen ja kaupallisen alan, molempia ymmärtävä ihminen, joka pystyy sitten keskustelemaan koodareiden tai myynti-ihmisten kanssa niin, että he ymmärtävät toisia. Tällä tavalla minulle on ainakin selitetty tämä aikanaan, että tämä on se juttu, missä sinä tulet olemaan hyvä. Jotenkin minusta tuntuu, että nyky-yhteiskunta enemmän ja enemmän menee siihen, että tällaisiakin tarvitaan. Eli että meillä on huippuasiantuntijoita, mutta sitten jos meillä on toinen huippuasiantuntija, niin ei ne välttämättä sitten keskenään ymmärrä toisiaan. Tarvitaan sitten joku siihen väliin ja minä koen olevani sitten tämä.

Minun työurani on sitten ollut, olen järjestöihminen henkeen ja vereen, niin minä olen ihan päivätyökseni ollut järjestöalalla, mutta sitten päätynyt myös oman alan töihin. Olin kaupan alalla vähän aikaa IT-puolella, ja nykyään sitten Nordcloudilla. Tällainen tausta.

Iina: Vitsi miten mielenkiintoista.

03.02.2025

Kristiina: Muutama vuosi työuraa takana ja intoa riittää.

Iina: Mites Johanna?

Johanna: Joo. No minä ylioppilaskirjoitusten jälkeen... No voisi ehkä aloittaa siitä, että jo yläasteella olen koodannut. Olen tehnyt nettisivuja HTML:llä ja jotain PHP:tä, mutta copy-pastella vaan netistä, että en ihan tajunnut, että mitä mikä homma siinä on, mutta paljon tehnyt nettisivuja silloin. Mutta ajattelin, että koodaaminen on tosi yksinäistä. Minä en tiedä pitääkö se stereotypia enää paikkaansa, mutta että yksin aherretaan tietokoneen kanssa, että ei ainakaan sitä.

Olen pieneltä paikkakunnalta ja totesin, että en todellakaan jää kotiin väli vuodeksi. Hain lukemaan kirjallisuutta yliopistoon, mutta koska se oli epävarmaa päästä sinne, niin hain myös ihan talouskouluun, että johonkin päästään. Ja sitten seuraava syksy menikin siellä talouskoulussa ja keväällä sitten ei ollut, tai tammikuussa alkavia paikkoja, ei hirveästi ole, niin sitten oli joku tämmöinen luonnontieteiden ala ammattikorkeakoulussa kuin IT-tradenomitutkinto. Pääsykokeessa oli todella huippusiistiä sen jälkeen, kun syksyn olin siivonnut ja tehnyt ruokaa ja silittänyt paitoja.

naurua

Johanna: Siinä oli matemaattisia tehtäviä ja oli pieni koodi, siinä oli varmaan joku for-silmukka, että piti sanoa, että mitä siihen tulee arvoksi silmukan jälkeen. Pääsin sisään Haaga-Heliaan Helsinkiin. Siellä meni kevät. Sitten poikaystävän perässä muutin Mikkeliin, josta valmistuin. Sitten pääsin töihin Jyväskylään 2010 Paytrailille.

Siellä olin ihan koodaajana. Se oli todella kiva olla tuotetalossa, päästä tosi syvälle koodiin. Oli senior-kehittäjiä siinä apuna ja opin koodikatselmoinnit ja yksikkötestauksen ja pääsin kouluttautumaan Scrum Masteriksi. Autoin testaustiimiä ihan manuaalisessa regression testaamisessa, eli sen jälkeen kun on viety tuotantoon, että mikään ei muuttunut tarkoituksettomasti.

Sieltä sitten vaihdoin 2017 SC5:elle, joka itse asiassa vuoden päästä yhdistyi Nordcloudiin. 2020 IBM osti Nordcloudin, mutta ollaan omalla brändillä edelleen.

Siellä aloitin koodaajana konsulttitalossa pilviteknologioissa. Siinä oli kivempaa se, että pääsi lähemmäksi asiakkaita. Kun siellä tuotetalossa ne asiakkaat olivat olleet oma asiakaspalvelu tai myyntitiimi tai tuoteomistaja, niin nyt pääsi oikeasti asiakkaan edustajien kanssa keskustelemaan. Toki hän ei välttämättä ollut loppukäyttäjää, mutta kuitenkin vähän laajempaa piiriä.

Jotenkin sitten se pilviteknologia tuntui, että ehkä ei sitten niin paljon enää kiinnosta siihen teknologiaan perehtyä. Tuli pieni ylämäki tässä opettelussa. Sitten taas meillä oli isompi tiimi siinä, niin alkoi kiinnostaa se tiimin hyvinvointi ja rupesin pitää ihan

03.02.2025

one-on-oneja, vaikka en ollut mikään esihenkilö. Tiimin kanssa kyselin, että miten menee, kun tuntuu että daileissa ei päässyt kiinni että, mitä esteitä siellä on.

Sain siinä myös ensimmäisen lapseni. Eli aloitin töissä tietäen, että lapsi on luultavasti tulossa ja siinäpä sitten parin kuukauden päästä, kun koeaikaakin oli vielä jäljellä, niin esimiehelle, että olisi tuossa muutaman kuukauden päästä tällainen pidempi vapaa tulossa. Hän kysyi, että saako halata.

Muut: Ooh ihanaa.

Johanna: No äitiysloman aikana sitten, minäkin tällainen järjestöihminen ja monta rautaa tulella, niin alkoi olla sen verran tylsää, että hain sitten IT-tiedekuntaan tietotekniikan maisteriopintoihin.

Iina: Koska mitäpä sitä muuta äitiyslomalla kuin opiskella IT-alan opintoja.

nauraa

Johanna: Mikäpä siinä. Silloin kun minä valmistuin minä olin ajatellut, että en todellakaan mene nyt vähän aikaa opiskelemaan. Nyt riitti. Oli niin kivaa, kun ei ollut läksyjä ja kun työpäivä loppui, niin se loppui. Vaikka hirveästi tietysti oli opettelemista, että jossain vaiheessa toivoin, että jokaista riviä ei tarvitsisi googlata. Ehkä jossain vaiheessa ei tarvinnut joka riviä varten käydä Googlessa, mutta ei se lopu.

Mutta siinä vaiheessa tuntui, että halusin vähän syvempää osaamista, teoreettisempaa osaamista. Ja ihan kiva oli nähdä, että kurssit olivat tuttua asiaa. Eli siis siellä opetetaan hyvin relevanttia asiaa työelämän kannalta. Ja sitten jotain kultaisia sellaisia kimpaleita sieltä tuli.

Sitten palasin töihin. Minusta tuli ihan virallisesti meidän alitiimimme, eli squadin, johtaja, eli olin vastuussa siitä asiakaskokemuksesta, että toimitetaan mitä on luvattu ja että tiimiläisillä on kestävä työkuorma ja sopivasti töitä. Sain sitten toisen lapsen siinä samalla ja sitten kun palasin töihin niin siitä muutaman vuoden päästä, 2022, minusta tuli sitten ihan virallisesti esihenkilö. 2022 myös valmistuin, eli käytin sen kaikki neljä vuotta maisteriopintoihin.

Iina: Ja sanoitko jo siis, että mikä oli se tutkinto-ohjelma mitä sinä opiskelit?

Johanna: Ohjelmistotekniikka. Ja vuosi sitten syksyllä 2023, niin minusta tuli tämä Head of Application Management Services. Sitähän tässä on nyt opeteltu vuoden ajan tekemään ja täytyy sanoa, että ei ole tylsää töissä. Ihan riittävästi on haastetta tällä hetkellä.

Iina: Vautsi, tosi kiehtova urapolku sullakin.

Venla: Jep ja on mielenkiintoista kuulla, että ihan hyvin voi käydä työelämässä välissä ja sitten tulla takaisin koulun penkille opiskelemaan lisää. Ja se, että ei koulussakaan niitä kaikkia taitoja saa. Niin kuin kerroit, töissä oppii paljon ja pitää paljon edelleen

03.02.2025

googlata ja etsiä tietoa. Ei tarvitse olettaa itsekään, että pitäisi olla täysin valmis koodari tai asiantuntija sitten kun valmistuu. Työelämässä oppii.

Johanna: Näin on. Ja tosi ihanasti työnantaja on joutanut siinä. Minä tein jonkun aikaa 60 prosentista, että minulla oli kaksi opiskelupäivää sitten, että pysty tulemaan luennoille ja tekemään sen päivän opintoja. Sitten tein 80 prosentista pitkään. Nyt olen edelleen 90 prosenttisella. Kun on päiväkotikäisiä niin sitten pääsee heidän kanssaan viettämään aikaa. Ja oikeastaan joku kysyikin, että miten sinä ehdit kaikkea, niin mun mielestä tämä on aivan täydellinen. Kun minä olen töissä, niin mä keskityn siihen. Sitten kun mulla on se puoli tuntia aikaa kirjoittaa joku essee, niin se on täyttä työtä puoli tuntia. Sen jälkeen istutaan lattialla ja leikitään Schleicheillä ja Legoilla.

Kristiina: Oih, minä otan kyllä oppia sinusta. Tuo on ihan loistava asenne, että aikatauluttaa, mutta silti ja ehtii tehdä ne tärkeimmät asiat.

Venla: Jep ja että pystyy keskittymään juuri siihen, mihin on sillä hetkellä päättänyt, että keskittyy.

Johanna: Joo ja tämä rajallisuus tuo toki niitä raameja. Kyllä muistan silloin kun olin valmistunut ammattikorkeakoulusta ja elin vapaata elämää niin katsoin aika paljon telkkaria ja sellaista. Tuntui, että ei ikinä ehdi tekemään mitään, mutta kyllä kolmen eri sarjan jaksot ehti katsoa illassa

naurua

Kristiina: On niin kiire!

Johanna: On tosi kiire! Nyt kun tietää, että okei tuo on päiväunilla ehkä puoli tuntia, niin nyt minä kirjoitan sen.

Venla: Joo.

Iina: Puhuitte muuten myös tuosta järjestöpuolesta, niin liittyykö ne myös IT-alaan vai onko ne ihan muilla sektoreilla?

Kristiina: No voisi ehkä sanoa, että muilla sektoreilla. Minulla on vaikka lastenliitto. Minä olen piirin puheenjohtaja siellä, ja sitten nuorkauppakamari. Oikeastaan on vähän semmoinen vastapainokin.

Iina: Kyllä tukevat toisiaan tietyllä tavalla, että tasapainottaa.

Kristiina: Tukevat tietyllä tavalla ehdottomasti kyllä. Varsinkin ehkä minulla on tämmöistä koordinointia, niin se on hyvin paljon koordinointia myös usein itse yhdistyksissä, mutta eri sisältö täysin.

Johanna: Minullakin on vanhempaintoimikunta ja sitten Tikkakosken voimistelu- ja liikuntaseuran lasten ja nuorten harrastusten liikuntapuolta koordinoin.

Iina: Joo.

03.02.2025

Venla: Entä koetteko te, että tämä teidän nykyinen hommanne mitä teette, on teidän unelmaduuninne? Vai onko edes sellaista asiaa kuin unelmaduuni?

Kristiina: Haluatko sinä ensin vastata vai vastaanko minä?

Johanna: Minä voin vaikka sanoa, että minä olen kyllä aina tykännyt siitä työstä, mitä minä olen tehnyt. Oikeastaan olen vähän semmoinen, että minä tykkään siitä mitä minä teen tai ehkä minä teen sen asian sellaisiksi, että minä voin tykätä siitä. Tällä hetkellä tämä rooli tuntuu hyvältä. Toki tavoitteita on eteenpäin ja erilaisiin tehtäviin, mutta tällä hetkellä tämä on se, mitä minä haluan tehdä.

Kristiina: Se oli oikeastaan se vastaus, minkä minäkin sanoisin. Tavoitteita on eteenpäin ilman muuta, mutta jotenkin se on hirveän antoisaa, että on tämmöisessä ammatissa, missä on niitä ihmisiä ja sitten kuitenkin on sitä teknistä ja että saa aikaan ja on projekteja ja vaikka ja mitä. Kyllä se aika lähellä varmaan sitä optimia.

Iina: Hieno kuulla.

Mennään vähän tarkemmin noihin kokemuksiin, että minkälaista on naisena IT-alalla työskennellä. Vaikka IT-ala on nykyään meidän arjessamme läsnä lähes päivittäin kaikilla elämänalueilla, niin IT-alaa vaivaa edelleen kapeakatseiset ja sukupuolittuneet stereotypiat ja naiset ovat yhä vähemmistönä miesvaltaisella IT-alalla. Millaisia stereotypioita tai myyttejä te koette IT-alan naisilla olevan ja miten ne vaikuttavat meidän alamme houkuttelevuuteen?

Kristiina: Minä voin vaikka aloittaa. Se on ihan totta, että se on todella usein näin, että miehiä on enemmän ja se on tosi jännä asia, että miksi se on näin. Jos miettii perinteisempiä infrastruktuureja, asiantuntijoita, niin en muista hirveästi, että olisin ikinä nähnyt naisia, tai että naisia olisi edes tiimissä, mikä on aika järkyttävää.

Minä mietin sitä, että 100 vuotta sitten puhuttiin varmaan, että voiko näin olla juristi tai miettikää naislääkäri, että ei, tai naispappeus. Ihan tämmöisiä tosi jyrkkiä perinteitä, mitkä on sitten murrettu. Nykyäänhän varmasti puhutaan vähintään fifty-fifty, joissain tapauksissa jopa enemmän voi olla naisia sisäänottomäärissä.

Se on tosi jännä. Minä en oikein osaa sanoa, että mistä se edes sitten johtuu. Miksi naiset eivät sitten koe, että hei kyllä se IT kuuluu ihan yhtä lailla meille. Onko siinä sitten se, että jotenkin pitäisi ajatella, että kun en minä niin ole lapsesta saakka jotain tietokonetta vaikka koonnut tai osaa niitä koodikieliä tästä vaan. Mutta ne ovat kaikki sellaisia asioita, mitkä sinä opit ihan todella helpostikin varmasti.

Iina: On tuo on varmaan yksi niitä asioita. Itse olen löytänyt tämän IT:n vasta aikuisiällä ja että olisi ollut tosi ihana silloin lapsena jotenkin oivaltaa, että hei että nämäkin voi olla minua varten. Minäkään en ole koskaan ollut mikään tosi tekninen, tai että olisi ollut kädet siellä koneessa tai pelannut päivät pitkät. Siitä huolimatta, kun nyt aikuisena löysin tämän, niin on ihan mun juttu.

03.02.2025

Kristiina: Ihana kuulla. Mutta se on tosi harmi, että se tavallaan varmaan, en tiedä sinun taustaasi, että miksi tulit sitten miettineeksi IT:tä, että hei minkä tämä on. Mutta olisiko paljon ihmisiä ketkä olisikin, että hei että tähän on ihan loistavaa, sopii minulle.

Iina: Niinpä.

Kristiina: Jotenkin ehkä se stereotypia siinä, että kun tähän on hirveän laaja ala. Johanna tässä on äärettömän tekninen ja taitava siinä, mutta minä en ole koodari. Enkä halua olla koodari. Haluan tehdä semmoista työtä, mikä on projektipainotteista. Täällä on hirveästi sitä valinnanvaraa myös.

Iina: On. Nimenomaan tämä IT-alan monipuolisuus ja rikkaus, niin sehän tavallaan olisi se, mitä haluttaisiin tuoda myös niille nuoremmalle polvelle, että jo nuorena ymmärtäisi, että IT-ala sisältää niin monia erilaisia työtehtäviä ja rooleja. Ei tarvitse olla pelkästään koodari tai tosi tekninen osaaja, että pystyy IT-alla työskennellä.

Kristiina: Just se. Ehkä se stereotypia on siellä, että se on se tekninen. Minä muistan opiskeluaikana, se oli alkuun monella, varsinkin näillä miespuolisilla, että minun täytyy nyt koodata ja minun täytyy nyt olla siinä hyvä, mutta se ei ehkä ole esimerkiksi tietojärjestelmätieteen tutkinnon idea. Vaan se on ihan sitä muuta. Se on hyvä, jos sinä osaat ekstrataitoja, mutta siellä on niin paljon sitä muutakin.

Iina: Nimenomaan.

Kristiina: Eli just ihmisten johtaminen, viestintätaidot, miten tulet ryhmässä toimeen. Jos se puuttuu ja on vaan teknistä taitoa, niin kaikkihan sitten ymmärtää, ettei projektista ihan hirveän hyvää välttämättä tule.

Johanna: Onko ne samat stereotypiat edelleen mitä oli silloin, mitkä minua esti hakemassa IT-alalle, että se on yksinäistä ja matemaattista?

Venla: Kyllähän ne vähän ehkä ovat. Ja tietyllä tapaa, kun miettii niitä stereotypioita, niin kyllä kaikissa on ehkä joku totuuden hiven, mutta se riippuu ihan täysin siitä, että mihin suuntautuu. Esimerkiksi itse opiskelen tieto- ja ohjelmistotekniikka, niin joo, kyllähän meillä on pakollista matematiikkaa, mutta ei se tarkoita, että jokaisella IT-alan osaajalla täytyy olla sitä matematiikkaa tai että sitä opinnoissa olisi.

Tai se, että kun miettii tätä stereotypiaa, että kohdat vaan yksin pimeässä huoneessa, jos haet IT-alalle, niin totta kai voit sitäkin tehdä, jos se on sinun intohimosi, mutta ei se todellakaan tarkoita, että sitä on pakko tehdä. Nämäkin ovat kuitenkin sellaisia asioita, mitä valitettavasti edelleen kuulee.

Iina: On. Mekin käymme paljon eri tapahtumissa ja oppilaitoksissa vierailemassa esittelemässä, niin kyllä näihin liittyviä kysymyksiä tulee joka kerta. Kyllä ne ikävän valitettavan vahvana vielä on.

03.02.2025

Venla: Jep. Ja sitten se on aina sitä, että kyllä se voi olla totta, jos sinä haluat, että se on totta, mutta kun ei se kaikille ole totta. Se on semmoinen kaksipiippuinen juttu, kun siihen yrittää vastata. Ei tämä ole pelkästään sitä, mutta tämä voi olla myös sitä, jos se on sinun juttusi.

Johanna: On. Nykyäänhän matematiikassa peruskoulussa opetetaan koodaamista ja puhutaan koodaamisesta. Mietin, että vaikuttaako se siihen, että jotenkin koodaaminen tulee lähemmäs arkea.

Iina: Kyllä se varmaan sitten jollain tavalla tulee.

Oletteko te kohdanneet IT-alalla erityisiä haasteita tai mahdollisuuksia liittyen nimenomaan naisena olemiseen?

Johanna: No aika vähän ja nykyään paljon vähemmän. En tiedä onko se ikä vai onko se, että meidän firmamme vaan on tosi hyvä, vai ovatko ajat muuttuneet, mutta on silloin nuorempana ollut semmoista, että no kun miehet nyt tässä puhuu teknisistä asioista niin ei voi selittää. Ja on ollut tytöttelyä. Siihen kyllä puhutuinkin. Tämä oli itse asiassa yksi asiakas. Sanoinkin, että voit lopettaa tuon tai minä voin lakata tulemasta näihin palavereihin. Hän pyysi anteeksi ja sain siitä vielä tunnustuksen töissä sitten kun kerroin, että näin oli käynyt, että jos kuuluu peräistä.

Iina: Ihan todella hienoa.

Kristiina: Kunnon boss lady.

Iina: Näin niitä muutetaan.

Venla: Tuo on juuri se mitä pitääkin tehdä, että pikkuhiljaa asenteet muuttuvat.

Johanna: Tota, olen samaa mieltä, että täytyy kohottaa ääni ja olla esikuvana. Ei pidä sietää sellaista käyttäytymistä, että ollaan kuitenkin 2020-luvulla

Kristiina: Joo, juuri näin. Toi on ihan älyttömän tärkeä asenne. Minä en ole kyllä hirveästi, mutta olen kollegalta tai kaverilta siis aikaisemmin niin kuullut semmoisen kommentin, että ei tätä IT:tä voi kyllä osata, jos ei tietokonetta ole koonnut. Minä ajattelin, että voi hyvänen aika, että ei tämä kyllä liittynyt työtehtävään millään tavalla. Puhutaan järjestelmän käytöstä ja sen kehittämisestä ja että millaisia raportteja sieltä tehdään, niin eihän tämä liity tietokoneen kokoamiseen, mutta minä olin vain hiljaa. Minun olisi pitänyt kyllä sanoa, että kuule.

Johanna: Mutta ehkä tämäkin kertoo siitä sanojasta enemmän kuin sinusta. Ehkä hänellä oli jokin epävarmuus.

Kristiina: Ehkä siinä sitten tiesin jotain, mitä hän ei ollut havainnut ja hän oli sitten pidempään tehnyt sen asian parissa töitä.

Iina: Aivan.

03.02.2025

Venla: Tuo on inhottava, että jälkikäteen jää ajattelemaan, että vitsit olisi pitänyt sanoa jotain. Ei juuri siinä hetkessä ollut ehkä tajunnut sitä, että nyt pitäisi ehkä sanoa, tai uskaltanut. Mutta ehkä sitten seuraavan kerran, jos tulee, toivon mukaan ei, mutta jos tulee jotain, niin pystyy valmiina toimimaan tilanteessa ja tietää, että nyt pitää puuttua tällaiseen kommentointiin.

Johanna: On ja aina voi palata. Minäkin olen mennyt sitten jälkikäteen sanomaan, että hei sinä sanoit noin, että se ei tuntunut kyllä hyvältä. Mutta se vaatii ihan hirveästi.

Iina: Vaatii rohkeutta tosi paljon.

Kristiina: Joo, mutta hirveän vähän siis tulee. Tästäkin on monta vuotta aikaa. Ei ollut nykyisessä duunissa, en ole kyllä ikinä kuullut kuullut tällaisia kommentteja.

Iina: Onpa tosi kiva kuulla että.

Kristiina: Toki en ehkä tee semmoista teknistä työtä.

Iina: Että ehkä se korostuu vielä enemmän se siellä teknisemmissä rooleissa. Ja kuulosti ehkä sinun, Johannan, perusteella siltä, että vielä siellä uran alkuvaiheessa ehkä enemmän ennen vielä, kun tulee kokemusta ja osaamista.

Johanna: Joo ainakin minun kokemukseni on tämä. En tiedä mikä kaikki siihen tosiaan vaikuttaa, että on vähentynyt tällainen kommentointi.

Iina: Joo.

Kristiina: Niin anteeksi, vielä sanon ehkä sen, että kun jäin tuota kommenttia miettimään, että se sanoja ei välttämättä edes ehkä ymmärtänyt, mitä hän sanoi.

Iina: Niin ei välttämättä, totta.

Kristiina: Se vaan tavallaan tulee sieltä, että tämä on miesten maailma, että tämä on tällaista. Ja se, että siihen puuttuisi. Sanoisi, että hei tuo ei ole ok, että se tulisi sielläkin päässä perille, kun tarpeeksi moni tekee sitä. Sekin on ehkä johtanut siihen, että se vähenee se tiedostamaton vähättely.

Iina: Nimenomaan.

Venla: Jep hyvä pointti. Entä onko teillä sitten jotain tarinoita tai kokemuksia työympäristöstä, jossa sukupuolten välinen tasa-arvo on ollut joko tosi hyvin tai tosi huonosti edustettuna? Ilmeisesti nykyinen työpaikka ainakin on semmoinen, missä hyvin kohdellaan riippumatta sukupuolesta, mutta onko sitten jotain päinvastaisia esimerkkejä?

Kristiina: No ei kyllä ole. Siis tarkoitat, että olisi jotenkin korostunut se tai näkynyt, niin ei. Vaikka on ollut aina vinoumaa, että on ollut vähän naisia, niin ei se kyllä silleen.

Johanna: Niin meillä on ehkä semmoinen 20/80 prosenttia naisia ja miehiä.

03.02.2025

Iina: Vieläkin naisia on aika vähän.

Johanna: Joo on. Riippuu tietysti tosi paljon. Esimerkiksi meidän tietokantatiimissämme pitkään oli enemmän naisia kuin miehiä. Ja edelleen siellä on paljon isompi tämä jakauma, että naisia on enemmän, kun firmassa ylipäänsä.

Iina: Okei, vautsi.

Johanna: En tiedä mistä se johtuu, että jotenkin se osaaminen on sitten keskittynyt, tai naiset ovat valinneet tämän tietokanta-asian. Sitten taas niin kuin mainitsit Kristiina infrapuoolella, niin siellä on vähemmän naisia. Myös johtoasemissa on naisia, mutta aika vähän sitten ihan siinä teknisessä suorittavassa työssä. Meidän johtoryhmässämme, mikähän meidän edustuksemme onkaan? Ei se nyt ihan fifty-fifty ole.

Kristiina: No kun mä mietin ihan samaa. Ei se ihan fifty-fifty ole.

Johanna: Ehkä niin ehkä 60/40 oli ainakin jossain vaiheessa.

Kristiina: Luulen, että se on aika semmoinen. Luulen et se on semmoinen, mihin myös katsotaan vähän, että se pysyy siinä.

Johanna: Minun tiimissäni on ehkä yksi kolmasosaa. Sinun tiimissäsi Kristiina on varmaan enemmistö.

Kristiina: Joo meillä on, melkein voisi sanoa, että kaikki. Yksi mies taitaa olla tällä hetkellä, mutta sekin vähän vaihtelee.

Venla: Joo, jännä, että tehtävänimikkeiden sisällä on suuria eroja.

Kristiina: Joo on siellä. Ja se on vähän sääli. Tosi moni mieskin olisi hirveän hyvä vaikka HR:ssä tai koordinaatiossa tai tällaisessa, voisi sanoa pehmeässä IT:ssä, mutta sitten ajatellaan, että kyllä täytyy vaan pysytellä teknisessä.

Iina: Että se menee tavallaan vähän myös vastakkain, että samalla tavalla kuin mitä naiset teknisissä niin miehet näissä pehmeissä.

Kristiina: Ihan varmasti, siis totta kai. Me olemme kaikki erilaisia ihmisiä ja meillä on erilaiset kyvyt, että miksi se pitäisi ajatella tällä tavalla.

Johanna: On. Ja toisaalta on tutkittu, että tasa-arvoisissa maissa ihmiset hakeutuvat sellaisiin ammatteihin, minkä he kokevat omakseen, kun ei tarvitse esimerkiksi palkkatasoa miettiä. Kehittyvissä maissa naisia saattaa hakeutua enemmänkin IT-alalle, koska sieltä saa parempaa palkkaa. Jotenkin siinä on paradoksi, että Suomi on melko tasa-arvoinen, mutta silti tosi sukupuolittunut ammasteissa.

Iina: Mm, totta.

Kristiina: Toi on muuten kyllä hyvä pointti.

03.02.2025

Johanna: Mutta onko se?

Kristiina: Niin, onko se huono asia? Pitääkö meillä olla nyt sukupuolikiintiöt?

Johanna: Toisaalta vahvat stereotypiat tietysti ohjaavat. Jos sinulle sanotaan, että sinä olet hyvä jossain ammatissa, niin sinä varmaan ajattelet, että olet. Mutta et tule ajatelleeksi, että voisit olla hyvä myös IT-alalla.

Iina: Näin se menee, ainakin oma urapolku. Minä olen aikaisemmalta koulutukseltani sosiaalityöntekijä ja siihen on ajautunut, kun on tehnyt ikänsä ihan sieltä nuoresta asiakaspalvelua ja ihmisten kanssa töitä, niin sitten on ajatellut, että siinä on hyvä. Sitten sitä polkua on lähtenyt viemään eteenpäin. Vaikka on aina tiedostanut itsestään sen toisenkin puolen ja persoonana, että se IT-ala ehkä sopii omaan persoonaan paremmin ja työtehtävät mitä siihen kuuluu. Siitä huolimatta se polku monesti vaan sitten menee sitä myöten mistä saa positiivista palautetta.

Johanna: No se. Ja mitä ei näe, niin sitä ei voi unelmoida. On tosi tärkeää, että on roolimalleja.

Iina: Niinpä. On.

Venla: Tuo on itse asiassa mielenkiintoista, tai hauskaa, että mainitsitte tuon palkan. Minä itse meinasin hakea taidealalle, koska olen ollut taiteellinen ihminen. Mietin vaikka taidehistoriaa tai ehkä arkkitehtuuria tai suunnittelua tai jotain tällaista. Mutta minä ajattelin, että minä kyllä haluan hyvän palkan. Olen kyllä aina jonkin verran jotain tietokonepelejä pelaillut, että ei tietokoneiden kanssa toimiminen ollut ihan vierasta. Sitten ajattelin, että minä haluan hyvän palkan, niin minä hain IT-alalle. Jotenkin uskalsin lähteä haastamaan sellaista, mistä en tiennyt yhtään mitään. En oikein tykännyt matikasta ja en tiennyt yhtään mitään koodaamisesta. Minä vain ajattelin, että nyt lähdetään kokeilemaan ja katsotaan miten käy. Ja tosi hyvin olen kyllä viihtynyt.

Toivoisin sitä, että jos on vähänkään sitä mielenkiintoa, ihan sama mistä lähtökohdasta, että uskaltaisi lähteä kokeilemaan. Eikä ajattele, että ei tämä ole nyt yhtään minulle, ja hakeutuu täysin sen mukaan, että mistä on aiemmin saanut sitä positiivista palautetta. Toki sekin voi olla hyvä työura itselle, mutta ei kannata sulkea vaihtoehtoja pois.

Kristiina: Todella hyvin sanottuja. Kaikkihan on kiinni asenteesta ja motivaatiosta. Kaikkea voi oikeasti oppia. Siis toki voi ajatella, että on vaikka lukihäiriö mikä rajoittaa, mutta eihän sellaista asiaa kuin lahjakkuus mun mielestä perinteisessä mielessä, että joku on yhtäkkiä vaan lahjakas tietokoneen kanssa. Hänhän on sitä lapsesta saakka, saanut mahdollisuuden ja perehtynyt, tämä oli nyt tällainen stereotypia.

nauraa

03.02.2025

Kristiina: Tai sitten myöhemmällä iällä. Jos sinulla on niitä virikkeitä ja sinä suuntaudut niihin niin kyllähän sinä opit. Se on vaan fakta.

Iina: Niinpä.

Venla: Ihan olen ohjelmoinnin kursseilla saanut harjoitustyöt rakennettua. Ihan nollista on lähdetty, mutta ihan yhtä lailla olen suoriutunut. Samalla tavalla mitä muutkin opiskelijat, vaikka jollain on sitä koodaustausta ennestäänkin. Ei todellakaan kannata miettiä, että ei hakeutuisi alalle sen takia, ettei tiedä tästä mitään. En minäkään tiennyt ja todella hyvin olen täällä pärjännyt.

Kristiina: Joo.

Johanna: Kyllä ja työympäristönä minä olen ainakin itse aina tykännyt IT- alasta. Aivan tosi mukavaa tehdä töitä täällä ihmisten kanssa. Se on semmoisia loogisia haasteita, ongelmanratkaisua ja tosi ratkaisukeskeistä. Se on jotenkin minulle sopiva.

Kristiina: Joo, ja semmoista tavoitteellista. Tässähän on se hyvä puoli, että sitten aina tulee lisää ja uutta. Ihan projekteissa voi ajatella, että siellähän on niin kun agilet ja scrum ja tämmöiset, niin sitäkin kehitetään koko ajan. Aina voit oppia lisää. Tuosta ihan alussa puhuttiin siitä, että on jo se tutkinto, että oletko nyt valmis työelämään, niin ei. Siinähän on ideana, että töissä kehityt ja koko ajan rakennat lisää sitä ammattitaitoa.

Johanna: Joo koulun epäkiitollinen tehtävä olisi opettaa kaikesta se kaikki.

naurua

Kristiina: Se tiedon haku ja tiedon analysointikeinot on ainakin se, mitä minulle on jäänyt tosi paljon käteen kyllä minun tutkinnostani.

Venla: Joo. Puhuittekin vähän tuosta työympäristöstä IT-alalla. Mikä on teidän mielestänne ihanteellinen työympäristö ja työkulttuuri, erityisesti naisille, IT-alalla?

Kristiina: Minä voin aloittaa. Kyllähän minä aivan suorastaan rakastan kansainvälistä ja tämmöistä, että on vähän kaikenikäisiä ja kaikenlaisia ihmisiä. Siinä on toki se, että työkieli on englanti, mutta kyllä se on jotenkin rikkaampaa ja avartavampaa. Tuntuu, että saa ystäviä, voiko sanoa tällä tavalla, kun se on vaan työtä, mutta näin se on. Oikeasti koen sen. Varsinkin meillä on tosi ihana ilmapiiiri Nordcloudilla, että on kansainvälinen osaajapooli. Nykyäänhän meillä käytetään slackia, niin sitä kautta voi laittaa viestiä ihan mihin päin vaan ja kenelle asiantuntijalle vaan, että hei otetaanko puhelu. Ja sitten siinä tutustut samalla uuteen ihmiseen, kun ratkaistaan jotain ongelmaa. Se on kyllä aivan todella kivaa tässä ajassa ja työelämässä.

Johanna: Täytyy kompata. Kaikki IT-talothan ei tietenkään ole englanninkielisiä tai kansainvälisiä ja esimerkiksi jos menee julkisen sektorin puolelle, niin tarvitaankin suomenkielisiä tekijöitä.

03.02.2025

Kristiina: Hyvä pointti.

Johanna: Mutta täytyy sanoa, että minä tykkään kanssa tosi paljon työskennellä englanniksi. Minun tiimissäni parhaimmillaan 20 henkilöstä oli 13 eri kansallisuutta.

Iina: Oho.

Johanna: Vaikka monet olivat suomessa, niin on ollut myös keskieurooppalaisia työntekijöitä. Ja tälläkin hetkellä on, ja monessa kaupungissa Suomessa. Se on tosi kiva. Tosi rikkaus. Ja siinä ei tule kansalliset stereotypiat korostuneeksi, koska kaikki edustavat yhtä, niin ei tule mitään pooleja ja kaikki pyrkivät toimimaan toistensa kanssa.

Kristiina: Joo kyllä. Ja se tekee aika hyvää suomalaisille, että siellä on joku aina, että "Hi, how do you do?" Ei ole vaan sitä, että mennään asiaan.

naurua

Venla: Jep, vähän rennompaa.

Kristiina: Ja oppii sosiaalisia taitoja.

naurua

Johanna: Joo, minäkin kirjoitan sähköpostiviestit yleensä niin, jos joskus pitää sähköpostia kirjoittaa, että siihen tulee: Hei. Asia. Terveisin Johanna. No niin, sitten lisätään tänne, että hei, toivottavasti viesti löytää sinut hyvinvoivana ja mukavaa viikonloppuna.

Kristiina: Joo ihan totta. Ja siihen on tullut se, että jos ne fraasit puuttuvat, niin tulee vähän semmoinen, että nyt on suuttunut jostain.

Iina: Niin, epäkohtelias.

Kristiina: Ai ei, kun tämä olikin suomesta.

naurua

Kristiina: Ei tässä ollutkaan mitään oikeasti. Vaikka ihmiset Suomessa jotenkin ajattelee, että ihan turhaa tällöinen small talk, mutta kyllä se oikeasti tuo siihen kunnioituksen. Rakentaa vähän sitä hommaa, ettei vaan niin kuin... Töks.

Johanna: Ja nyt kun ollaan paljon etänä ja nähdään ihmisiä lähinnä jos on joku daily tai joku muu palaveri, niin se on tosi tärkeää ottaa siihen alkuun ihan höpöttelyä, vaikka viisi, kymmen minuuttia.

Kristiina: Joo.

Johanna: Tulee kuulumiset ja siinä pääsee vähän tunnustelemaan, miten sillä työkaverilla oikeasti menee, kun ei pysty näkemään viereisestä pöydästä enää.

03.02.2025

Kristiina: Joo. Tai ihan vaikka minuuttikin, niin sekin on jo.

Iina: Niinpä.

Venla: Kuinka paljon teillä on etätöitä suhteessa lähitöihin? Ja onko teillä toimistopakkoa ja onko se muuttunut ajan saatossa?

Johanna: Meillä ei ole toimistopakkoa. Korona-aikana tietysti kaikki meni etätöihin. Ennen sitä osa teki jonkun verran, mutta pääosin oltiin kyllä toimistolla. Itse en tehnyt ikinä etätöitä. Olin ehkä ollut kaksi päivää etätöissä ennen koronaa. Sehän sattui silloin sopivasti äitiyslomalle, että tulin harjoittelemaan sitä sitten kun vuoden päästä ihmisille oli jo tullut uudeksi arjeksi se.

Minä yritän olla päivän, kaksi viikossa. Tällä hetkellä elämäntilanne pienten lasten kanssa tekee sen etätöiden helpommaksi, tai arjen pyörittäminen on helpompaa, kun on etänä, mutta kyllä minä kaipaen sitä työympäristöä ja työyhteisöä.

Kristiina: Joo. Minä olen juuri tämä tutkimusten keskiarvo. Minä haluan olla sen kaksi päivää toimistolla ja kolme etänä, tai kolme päivää toimistolla ja kaksi etänä. Se rytmittää tosi hyvin sitä työtä. Ja tosiaan ei ole sitä pakkoa, eli saa ihan vapaasti valita. Voi olla vaikka puoli päivää toimistolla ja puolet mennä kotiin ja ihan, miten ikinä tykkääkään. Se sopii minulle.

Myös se, että joskus minulla alkaa päivä, vaikka yhdeksän aikaan, ja joskus sitten vähän aikaisemmin, niin sekin on tosi kivaa, että ei ole aivan pakkoa. Meillä ensimmäiset palaverit, taitavat minulla olla vasta yleensä kymmenen aikaan.

Johanna: Aika hyvä.

Kristiina: Joo, minulla on tosi myöhään. Yleensä se on kiva, että siinä on aamu pelivaraa. Ihmiset aika paljon kunnioittavat sitä, että no joskus toki tulee aamuvaraus, mutta hyvin harvoin.

Johanna: On, mutta siis onhan just isot firmat erityisesti Yhdysvalloissa ottaneet tätä toimistopakkoa. Toisaalta siis onhan lähityössä tosi paljon hyötyjä ihan siinä, että tulee epävirallisia kohtaamisia ihmisten kanssa. Minullekin on tullut jotain, siis ihan asiakasmahdollisuuksia sillä, että olen vain jutellut jonkun kanssa toimistolla ja se on sanonut, että hei muuten, että sinun tiimisihän voisi tulla tähän auttamaan.

Kristiina: Joo. Tai mitä sinulle kuuluu, ja sitten se lähtee johonkin. Varsinkin semmoisessa projektin alkuvaiheessa tarvitsee sitä aivoriihtä ja vähän vapaata, niin se onnistuu aika huonosti etänä. Sitten kun siinä pääsee vähän semmoiselle sivuraiteelle ja tällaisille niin se onkin aika tuottavaa.

Mutta sitten jos on jotain duunia, että pitää kauhean tarkkaan tehdä jotain. Minullakin on jotain näitä hallinnollisia töitä, niin se on aika hirveätä sitten siellä toimistolla.

03.02.2025

Tuntuu, että koko ajan keskeytyy jotenkin, että haenko minä nyt tuolta vissyä kaapista tai mitä minä teen. Siihen tarvitsee sitten sen oman rauhan.

Mutta kun ymmärtää sen, että mihin etätyö soveltuu ja mihin lähityön soveltuu, niin minusta siitä saa aika hyvin kyllä irti.

Johanna: Kyllä, kun sen voi itse tehdä etänä. Minullakin, kun tiimi tosiaan on joka paikassa, niin meillä on kaksi kertaa kuussa ihan puolentoista tunnin yhteisiä olemisia, palavereja. Toinen on teemoitettu enemmän oppimiseen, teknisten asioiden jakamiseen, toisilta oppimiseen, ja toinen on sitten ihan hauskanpitoa. Me olemme pelattu piirrä ja arvaa, ja musavisaa.

Kristiina: Oi, tuo on kyllä ihana.

Johanna: Ne ovat aivan mahtavia. Auttavat siinä, että kun tiimi on pysyvä, niin sitten ei ole dailyt ainoita paikkoja, missä jutellaan tiimikavereiden kanssa.

Kristiina: Juuri näin.

Johanna: Opitaan vähän siitä... Jonkun harrastuksesta, joka saattaa olla yhtenevä omien kanssa.

Iina: Sehän se on mikä nimenomaan luo tiimihenkeä ja yhteishenkeä, minkä myötä sitten tiimi toimii paremmin

Kristiina: Ilman muuta, joo. Mutta jos puhutaan tästä niin sanotusta pakosta, että osa firmoista haluaa, että työntekijät tulee. Minä luulen, että se toimii aika huonosti. Siinä tulee vähän heti se, että miksi minun pitää tänne tulla, kun minä en halua. Vaikka minä haluaisin.

naurua

Kristiina: Siinä tulee semmoinen, että miksi pitää ihmisiä jotenkin käskyttää. Tai että eikö luoteta siihen, että työntekijät tekevät työnsä. Varsinkin kun minä tiedän, meillä työnantaja luottaa minuun. Sillä on hirveän merkitys mun työssä totta kai, että kyllä luotetaan ja kyllä minä osaan tämän. Meillä siis ei ole edes puhuttu tästä, että tulisi mitään tällaista ja pidän sitä epätodennäköisenä. Kyllä siinä vähän tulisi semmoinen, että mitä tämä nyt tarkoittaa. Mä toivon, että sitä tarkasteltaisiin muiden kannustimien kautta.

Johanna: On joo. Kyllä. Stack Overflow:n tutkimuksen mukaan vuonna 2023 verrattuna vuoteen 2022, niin 2% on lähityön määrä kasvanut erityisesti pienissä firmoissa. Isot firmat ovat enemmänkin sitä hybridiä. Vaikea tästä nyt lähteä arvailemaan, mutta jotenkin voisi kuvitella, että pienessä firmassa kaikki ylipäänsä olisi samassa kaupungissa. Sitten jotenkin tekemisen meininki, kun kaikki tekee vähän kaikkea. Meillä on tietysti ehkä enemmän mahdollisuuksia eriytyä ja keskittyä siihen

03.02.2025

yhteen tiettyyn rooliin, kun on iso firma. Mutta nämä nyt ovat minun ajatuksiani tästä aiheesta.

Kristiina: Hyviä ajatuksia.

Iina: Kyllä. Mennään sitten vähän alan muutoksiin ja tulevaisuuteen. Teknologian maailma kehittyy jatkuvasti ja tosi kovalla vauhdilla. Jotta IT palvelisi kaikkia käyttäjiä ja yhteiskuntaa parhaalla mahdollisella tavalla, niin tarvitaan alalle erilaisia näkemyksiä ja kokemuksia omaavia persoonia. Millaisia muutoksia te toivoisitte näkeväne IT-alalla, tekniikan alalla, jotta se olisi kutsuvampi ympäristö naisille?

Kristiina: Siis hetkinen mikä kysymys. Voi että. Minä jotenkin taas menen nyt siihen historiaan, että kun ennenkin oli tämä naispappeuskysymys ja tällainen. Okei, se oli tietenkin oikeasti rajoite. Eihän tällaisesta voida nykyaikana puhua, mutta tämä stereotypia, että se vaan murtuisi. Ihmiset näkisivät ja ymmärtäisivät sen, että kyllä naiset nimenomaan pärjäävät ihan siinä missä miehetkin ja paremminkin. Onko se vaan sitten, että aikaa. Koska eihän meillä ole mitään loogista syytä, että miksi ei.

Johanna: Se on kyllä tullut jo paljon puheisiin. On sukupuoli, on neurodiversiteetti, on tosi paljon keskusteluissa. Se on älyllisellä tasolla havaittu, että kun on ihmisiä, jotka jakavat jotain asioita, mutta eivät kaikkea, eli joiden kokemus ja osaaminen menee osin päällekkäin, mutta sitten he laajentavat suuremmalta osin. Jos on kaksi, ihan samassa koulussa, samanlaista ihmistä tiimissä, niin he eivät laajenna sitä enää hirveästi toisiinsa verraten. Keskustelua siitä on ja se toivottavasti lopulta johtaa siihen, että IT-ala nähdään ihan yhtä lailla naisten kuin miesten alana.

Kristiina: Joo.

Venla: Entä mitkä ovat teidän mielestänne tämän hetken tärkeimpiä muutoksia IT-alalla ja miten näette alan kehittyvän tulevaisuudessa? Jos miettii laajemmin, vaikka tekoälyä tai tätä lähityö- ja etätyökysymystä, niin miten koette, miten IT-ala on muuttunut ja tulee muuttumaan jatkossa?

Johanna: No tässä on varmaan pakko mainita se AI.

Kristiina: Se on niin iso juttu. Eliikkä siis ei ole laskeva ala varmastikaan. Siis kaikessahan on IT. Yhteiskuntaa miettien kaikki virastot ja elämä ja tällainen pyörii tietojärjestelmien päällä. En minä osaa sitä sanoa, että mitä tapahtuu tulevaisuudessa muuta kuin että hirveästi kaikkea. Vähän niin kuin keksittiin polttomoottori niin tuli autot ja joukkoliikenteistymisen ja kaupungistuminen. Mitä IT sitten voi tarkoittaa, vaikka ihan älykaupungit, jokapäiväinen elämä.

Johanna: AI on nyt hirveässä hypessä. Voi olla, että se menee vähän alamäkeen, johonkin alhon laaksoon ennen kuin taas nousee. Tyypillisesti innovaatiot menevät. Prompt engineerejä palkattiin tässä vuosi sitten hirveästi. Nyt ei ole kyllä hirveästi näkynyt. Nyt se on ihan normaalia, meilläkin on firman sisäinen AI, että ei mene tiedot

03.02.2025

ChatGPT:n kautta ulos firmasta. Tällaisia AI- tai LLM-malleja on monissa firmoissa, että siellä voi meidän sisäisten dokumenttien kanssa jutella. Tai kysyä vaikka millainen matkustuspolitiikka meillä on. Tai voi syöttää sinne tiedostoon ja kysyä, että mistä tässä puhutaan.

Kristiina: Tehostaa muuten aika paljon työtä, kun ei tarvitse kysyä kollegalta. Voi kysyä siltä tekoälyltä, että selitätkö minulle, miten minä teen tämän jutun ja sitten se kertoo.

Johanna: On. Minä olen ollut ehkä hidas ottamaan tätä AI:tä käyttöön. Olen arkaillut sitä ja arvellut, että tuleeko täältä nyt oikeanlaisia vastauksia. Nyt minä koulutin itselleni AI-assistentin. Minä kirjoitan siis viikoittain viikkokirjeitä tiimille, että missä mennään, mitä uutisia, mitä tärkeitä poimintoja vaikka yleisistä keskusteluista tai ajankohtaisista asioista. Niin minä annoin sille meidän AI:lle muutamat minun viikkokirjeeni, että tällaista minä olen tehnyt ja nyt tässä on ranskalaisin viivoin nämä Kristiina, mitä pitäisi nyt saada. Tee minulle viikkokirje.

Iina: Vau.

Johanna: Ja se tekee! Onhan siellä vähän sellaisia amerikkalaismaisia, että "olemme todella innoissamme". Minä vähän poistelen niitä, vähän editoin.

Venla: Vähän muutetaan suomalaisemmaksi.

naurua

Johanna: Joo. Mutta kyllä se nopeuttaa todella paljon. Sille voi laittaa, minä olen laittanut, jos on joku HR:än viesti, että talvilomat ovat tulossa ja näin, niin olen vaan copy-pastennut, että pistä tästä ja sitten se laittaa sen yhteenvedon. Nopeuttaa minun työtäni ihan tosi paljon.

Iina: Vapauttaa aikaa sitten muihin juttuihin.

Venla: Koetteko te, että AI tai ylipäänsä se, että teknologia kehittyy jatkuvasti, niin koetteko te sen suurena haasteena työuralla sen myötä, että täytyy koko ajan kouluttaa itseänsä? Vai onko se teille innostava asia?

Iina: Ja enemmän mahdollisuus.

Johanna: No se on fakta.

Kristiina: Se on fakta. Minä luulen, että minulla on vähän se, että minä en aina pysy perässä, kun minä en sitä tarvitse niin päivä työssäni. Se on vähän niin, että ai nyt täällä on tällainenkin käsite, mistä minä en ole kuullut. Sitten minä aina kuuntelen, että mitä muut kahvipöydässä puhuvat, että minä olen pystynyt olemaan mukana. Näitä vähän tulee ja menee aina näitä trendejä ja teknologioita. Tuo AI nyt varmaan jää, mutta joo. Kyllä se on tärkeää, koska se tarkoittaa sitä, että tämä ala vaan menee eteenpäin ja uudistuu. Jos ajateltaisiin, että innovaatioita ei tulisi enää, niin olisihan se

03.02.2025

nyt ihan jätävää. Jotkut ovat todella kivoja, tärkeitä juttuja ja jotkut ovat sitten vähemmän tärkeitä.

Johanna: Kyllä se vaatii omaa mielenkiintoa tutustua asioihin ja oppia uutta.

Kristiina: Tämä on asiakkaillekin, että eiväthän he edes tiedä mitä he haluavat tai tarvitsevat. Sekin on haaste, että sinä saat poimia sieltä sen, että tästä olisi teille apua ja tämä on tärkeää. Ja sitten se ymmärrettäisiin, että eihän, vaikka meillä on miten hienoja innovaatioita, niin ei se auta, jos ne eivät mene perille. Tai jos niitä ei nähdä tärkeinä.

Iina: Totta. Millaisissa tehtävissä ja rooleissa tai organisaatioissa te haluaisitte työskennellä tulevaisuudessa? Onko teillä minkälaisia urahaaveita esimerkiksi?

Kristiina: Niin siis minulla on tämä projekti-intohimo. Minä haluan saada osaamista ja onnistua semmoisessa, että tekniset ihmiset ja kaupalliset ihmiset ja asiakas, että se homma sujuu. Se on hirveän antoisaa. Ei minulla ehkä semmoista mitään titteliä ole, että haluan olla joku päällikkö jossain vaiheessa vaan enemmän se, että tulisi sitä kivaa kokemusta uran varrella. Sitä sitten pääsee kartoittamaan.

Johanna: Joo. Minun kymmenen vuoden tähtäin on, että olen operatiivinen johtaja tai COO, Chief Operating Officer.

Kristiina: Mahtavaa.

Johanna: Tykkään katsoa, että asiat hoituvat. Se on rooli, mikä minusta tuntuu, että sopisi minulle. Se on tosi kiinnostavaa. Myös se vaikuttavuus, että johtajan tasolla pääsee vaikuttamaan paljon laajempaan piiriin kuin mihin yksilönä. Se kiinnostaa.

Kristiina: Minä luulen, että kun minä nyt saan tässä tätä kokemusta, niin ehkä minullekin voisi tulla haave, että minä haluan olla operatiivinen tai joku muu johtaja. Sitten kun minulla on selkeä kokemuspöoli.

Iina: Kyllä, kyllähän ne urahaaveetkin kehittyvät ja muokkautuvat sen oman kokemuksen ja työuran edetessä.

Kristiina: Joo. Näinhän se on. Ja pitäisikin olla.

Venla: Entä mitä taitoja tai asenteita te pidätte tärkeimpinä menestyksekkään uran rakentamisessa IT-alalla?

Johanna: No kyllä se on se uteliaisuus. Kun puhuttiin, että asiat muuttuvat ja kehittyvät. Ahkeruus tietysti ja sinnikkyys, että jaksaa selvittää, jaksaa yrittää uudestaan.

Kristiina: Joo. Tekee sen mitä on sanonut, että tekee tai yrittää tehdä. Ja sitten siis tämä, miksi sitä nyt sanoisi. Yritän olla käyttämättä sanaa sosiaaliset taidot, mutta tämä tiimipelaaminen. Tukee muita ihmisiä ja on proaktiivinen siinä. Jos ei osaa jotain

03.02.2025

asiaa, niin sitten voi vaikka tiimipalaverissa kysyä tai laittaa johonkin ryhmään, että onko kellään ollut tätä ongelmaa. Yhdeksässä tapauksessa kymmenestä siihen tulee vastaus vastaus, että joko on ollut ja tee näin tai sitten ei ole ollut, mutta etsi täältä. Olen huomannut, että tämä on aika paljon antoisampaa kuin se, että vaan itsekseen puhisee ja puurtaa ja googlettelee tai etsii, että mitä tämä nyt tarkoittaa.

Johanna: Kyllä tiimitaidot. Taito olla osa sitä tiimiä ja hyödyntää tiimiä.

Kristiina: Joo. Ja myös itse pelaa sitä tiimiä, että sitten kun tulee kysymys joltain toiselta, niin hei minähän juuri selvitin tämä, minä tiedän ja sitten minä vastaan.

Johanna: Kyllä. Sitten, no, opiskelijoille tämä on ehkä ikävä kuulla, mutta vaikka ne kurssit ovat työläitä niin silti niiden lisäksi olisi tosi hyvä koodata kaikkia omia projekteja. Siellä ohjelmointi ykkösellä on ne 250 muutakin, niin se nyt ei vielä hirveästi erota sinua muista. Kaikki semmoinen kaverin seuralle kotisivujen tekeminen tai kummin serkun kaiman nettisivujen päivittäminen. Koodaaminen on asia, minkä oppii, kun koodaa. Siihen tarvitsee kilometrejä taakse.

Kristiina: Ja varmaan huomaa aika hyvin sitten kun tekee, että onko tämä semmoista, mistä pitää.

Johanna: Joo. Minä itse sain ensimmäisen työpaikkani sillä, että minä olin opintojen aikana tehnyt ohjelmointityötä, avustanut tuttua hänen firmansa projektissa, ja siinä käytettiin sellaista teknologiaa, mitä sitten minun ensimmäisessä työpaikassani käytettiin. Se painoi tosi paljon kuulemma minun valinnassani.

Iina: Okei.

Kristiina: Koskaan ei tiedä, mikä juttu siellä on todella arvokas erottava tekijä.

Johanna: Sepä se. Ja sitten, mitä jo sanoinkin siitä, että kun tuntui aluksi, että joka rivin takia pitää käydä Googlessa kysymässä, että miten tämä juttu tehdään. Kyllä se vaan jatkuu. Tästä Stack Overflow:n tutkimuksesta edelleen, niin 63 prosenttia koodaajista käyttää yli puoli tuntia päivittäin tiedon etsimisen internetistä.

Kristiina: Joo.

Johanna: Tokihan nyt on paljon Copilot esimerkiksi käytössä, joka on kuulemma jo tosi hyvä antamaan ehdotuksia, että mitä pitäisi tehdä. Sieltä voi vaan hyväksyä niitä sen ehdotuksia. Mutta siinä on vähän sama, kun mistä varoitellaan ainakin kursseilla, joissa opetellaan käyttämään terminaalia, että ei kannata copy-pasteta netistä ihan mitä sattuu, koska sinä saat kovalevyn tyhjäksi ihan harmittoman näköisellä komennolla. Sama tässä Copilotissa pitäisi olla, että kyllä sitä koodaajan ammattitaitoa on ymmärtää, mitä se koodi tekee ennen kuin sen itse ajaa. Pitäisi maltaa lukea se. Nykyään ei tarvitse kääntää vaan voi vaan refreshata sivun ja saa tulokset, mutta pitäisi jaksaa lukea se koodi ja miettiä, että tästä varmaan tulee näin. Sitten jos ei tulekaan, niin sitten pitäisi vielä ymmärtää, että miksi ei tullut.

03.02.2025

lina: Kyllä. Se on sitä ammattitaitoa ja asiantuntijuutta, mitä tarvitaan.

Otetaanko tähän loppuun vielä teidän täsmävinkkinne. Millaisia ohjeita, neuvoja, tukea tai tietoa olisitte itse kaivanneet teidän opiskelujen ja työuran alussa tai aikana? Mitä te haluaisitte nyt vinkata IT-alaa harkitseville tai alalla jo työskenteleville tai opiskeleville naisille?

Kristiina: Tämä on tärkeä kysymys. Se ihan semmoinen yksinkertainen, että yritä, Kyllä sinä onnistut ja pystyt. Varsinkin opiskeluaikana oli hirveä kynnys hakea oman alan töitä. Tuli semmoinen olo, että pystynkö minä nyt tähän ja uskallanko. Minä muistan, kun mä hain semmoista positiota. Se oli muistaakseni tietoturvan junior-tason tehtävä. Minä pääsin aivan loppumetreille haastatteluun. Olin, että viitsi, että täällä on neljä haastateltavaa. Minä kysyin vielä, että paljon tähän on ollut hakijoita ja tosi paljon. Se oli semmoinen hetki, että eikä, kyllähän minä pystyn tähän.

lina: Että taidot riittävät ja kyllä minä osaan.

Kristiina: Kyllä. Minä en saanut sitä työtä, mutta ei se haittaa, koska se oli jo niin hieno kokemus, että pitkälle. Totta kai pitää panostaa, hakuvaiheessa ja tehdä CV käsin, ei tekoälyllä. Tai CV:n voi tehdä tekoälyllä, mutta hakemuskirje käsin. Kuitenkin niistä haastatteluista saa aina kokemusta ja sitä tulee sitten reflektoineeksi, millainen hakija minä olen ja missä minä voisin olla hyvä ja miten rekryihmiset minut näkevät. Ei jätä tekemättä niitä asioita, ja vaikka uravalintaa, pelon ja epävarmuuden takia, koska kokeilu ei haittaa.

Johanna: Joo. Naisille vinkkinä, että mieti että jos olisit mies, niin hakisitko.

Kristiina: Niinpä!

Venla: Eli luottaa siihen omaan osaamiseen ja siihen, että pystyy tekemään työt ja hakemukset ihan siinä määrin missä muutkin. Se on tärkeää.

Kristiina: Kyllä. Joo.

Venla: Onko sitten vielä jotain, mitä haluaisitte sanoa kuulijoille ennen kuin lopetellaan jakso?

Kristiina: No hyvät kuulijat. Uskokaa itsenne ja IT:seen. Olette todella tervetulleita, niin naiset kuin miehetkin, IT-alalle. Luulen, että tämä ala on semmoinen, että ala voi hyvin, on erittäin niin kun monipuolinen ja ihana. Täällä on todella ihania ihmisiä töissä.

Johanna: Hyvin sanottu. Tähän on helppo yhtyä ja lopettaa.

outro

lina: Kiitos Johanna ja Kristiina, että tulitte mukaan.

Kristiina: Kiitos teille.

03.02.2025

Johanna: Kiitos.

Iina: Tässä oli tänäkertaiset Aamukahvit. Kiitos seurasta ja kuullaan taas ensi jaksossa. Heippa hei.

Venla: Moikka.